

ಕ್ರಿಟ್ಟು ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟು ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ತುಂಟ ಸ್ನೇಹಿತರಿದ್ದರು. ತಂದೆ, ತಾಯಿ, ಗುರುಗಳ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಆಟ, ಸುತ್ತಾಟ ಇವುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಾಠದ ಕಡೆ ಗಮನವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಪಾಲಕರು ಮತ್ತು ಗುರುಗಳು ಅವರನ್ನು ಸರಿದಾರಿಗೆ ತರುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿ ಸುಸ್ತಾಗಿ, ಕೈ ಚೆಲ್ಲಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ತಂದೆ, ತಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಸದೆ ಊರ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಾಡಿಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಟರು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿ, ತಮಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಷ್ಟು ಹಣ್ಣು, ಹಂಪಲುಗಳನ್ನು ತಿಂದು, ಮನಸೋ ಇಚ್ಛೆ ಆಟವಾಡಿ, ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮನೆಕಡೆ ಹೊರಟರು. ಆದರೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿ ಯಾವುದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೋದರೂ ಊರು ಸಿಗುವ ಲಕ್ಷಣಗಳೇ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭಯ ಶುರುವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಭಾರೀ ಮರಗಳು, ಕೀಟಗಳ ವಿಚಿತ್ರ ಶಬ್ದ, ಗೂಡು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಕಲರವ. ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಇಬ್ಬರೂ ಅಳತೊಡಗಿದರು. ನಡೆದೂ ನಡೆದೂ ಸುಸ್ತಾಗಿ

ತುಂಟ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಕಿಲಾಡಿ ದೆವ್ವ

■ ನಾಗೇಂದ್ರ ಚಕ್ರಗಿರಿ

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಸಿಹಿತ್ತು

ಕೊನೆಗೆ ಮರವೊಂದರ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು. ತಮ್ಮ ಊರು ಯಾವ ಕಡೆಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಅತ್ತೂ ಅತ್ತೂ ಸುಸ್ತಾದರು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಳೆದಿರಬಹುದು. 'ಯಾರೋ ನೀವು? ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರ?' ಎಂಬ ಗಡುಸಾದ ಧ್ವನಿ ಕೇಳಿ 'ಓಹೋ, ಯಾರೋ ಇದ್ದಾರೆ' ಎನಿಸಿ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಧೈರ್ಯ ಬಂತು. 'ನಾನು ಕಿಟ್ಟು. ಇವನು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತ ಪುಟ್ಟು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕಾಡು ನೋಡಲು ಬಂದೆವು. ಸಂಜೆಯಾಗುತ್ತಲೇ ಮನೆಗೆ ಹೊರಡೋಣ ಅಂತ

ಹೊರಟರೆ, ದಾರಿ ತಿಳಿಯದೇ, ಈ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟೆವು' ಎಂದ. ಆ ಧ್ವನಿ 'ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗರು ದೊಡ್ಡವರ ಜೊತೆ ಬರಬೇಕು. ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಇಬ್ಬರೇ ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲಾ ನಿಮಗೆ?' ಎಂದು ಗದರಿತು.

'ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮಿಗೆ ಹೇಳಿದರೆ ಕಳಿಸಲ್ಲ ಅಂತ ಇಬ್ಬರೇ ಬಂದ್ವಿ. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ನೀವು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ನಮ್ಮನ್ನು ಮನೆ ತನಕ ಬಿಡಿ' ಎಂದ ಕಿಟ್ಟು. ಆಗ ಆ ಧ್ವನಿ ಜೋರಾಗಿ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು 'ನಾನು ನಿಮಗೆ ಕಾಣಿಸದಿದ್ದರೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಕಂಡರೆ ಇನ್ನೂ ಹೆದರಿಕೊಳ್ಳುವಿರಿ' ಎಂದಿತು. ಭಯವಾದರೂ ಕುತೂಹಲದಿಂದ 'ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ನಮಗೇಕೆ ಭಯವಾಗುತ್ತೆ?' ಎಂದ ಪುಟ್ಟು. 'ಏಕೆಂದರೆ, ನಾನು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲ, ದೆವ್ವ' ಎಂದಿತು ಆ ಧ್ವನಿ. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಿಟ್ಟು, ಪುಟ್ಟು ಇಬ್ಬರೂ ಹೆದರಿ ಜೋರಾಗಿ ಅಳತೊಡಗಿದರು.

ಆಗ ಆ ದೆವ್ವ 'ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿ. ಅಪ್ಪ, ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳದೇ ಬಂದಾಗ ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿತ್ತು? ಈಗ ಅಲ್ಲಿಂದಿರಾ? ಅತ್ತರೆ ಹುಷಾರಾ!' ಎಂದು ಗದರಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ತೆಪ್ಪಗಾದರು.